

პლაკატი ნოდარ მაღაზონიასი

ISSN 0132-6015

ნუსხები

5

მ ა რ ტ ი
1987

ქლევაი საკვირველი!..

თეთრი დუმილი ჩამოწვა საქართველოს მთებში, ცა დაბლა დაქანდა და, ჰა, ერო თარგამოსიანო, კიდეკ ერთხელ დაგიდგა გამოცდის უამი!..

მღვრიე ნაკადები ცოფიანი მონგოლებივით ეძგერნენ კოლხურ სოფლებს, თავისუფალ სვანეთშიც თეთრი დევი გაბატონდა და სარკად ადამიანთა სიცოცხლე მოითხოვა!..

რამ განარისხა ზეცის სამეფო? — რიცხვბრავლობამ ჩვენი ხალხისამ თუ ქართული აკვნების სიმრავლემ? და ახლა, როცა დათბა და ზამთარს ცალი წინდალა აცვია, ისევ გვემუქრება წყალდიდობის მაღალმუნელიანი ტალღა, ზვავთა ლაშქრობა და განსაცდელი!..

ქართულო მზეო, ჩვენი ისტორიის დედავ და პატრონო, დიდო წარმართო, თბილი ღიმილით ნელა დაადნე თოვლის მთები, ნულარ შემოუშვებ რიონში იაზონს ოქროს

საწმისის მოსატაცებლად, ნუ დაჰკიდებ ქართულ ვაზზე ცრემლის მტევანს, ნულარ ვაგვაგონებ წინაპართა საფლავებიდან ამოვარდნილ ვმინვას!..

დღეს ქართველი კაცის ქორივით წამოფრენილი მზერა იქით არის მიმართული, სადაც ჩვენი ეროვნული ძვლისა და სულის ნაჭვედი სიმტკიცე იცდება, სადაც მკლავზე გადავიგრიხეთ განრისხებული რიონი, ცხენისწყალი თუ კოდორი!..

ნუ ბორგავ, გელათის კურთხეულ მიწაში, დავით! — შენმა ერმა კიდეკ ერთხელ დაამტკიცა, რომ უკვდავების ღვიძლი შვილია და ალალია მისთვის შენს საფლავზე დადგმული მსუბუქი ნაბიჯი!..

(დასასრული იხ. მე-2 გვ.)

სარგამართო წერილი მეუღლეს

შიშით ველარ ვკითხულობ
სასამართლო ქრონიკას,
ცნობა განქორწინების,
ვიცი, გულს რომ მომიკლავს!
ჩვენ კი ერთად ვიქნებით
თვით სამარის კარამდი,
ორად-ორი ოთახით,
მაცივრით და კარადით!
რაც მეუღლე დაგერქვა
და რაც უკვე ქმარი ვარ,
არაფერი გვქონია
მოტანილი ქარისა!
არ გვქონია არასდროს
ლუკმა თავზე საყარი,
შუმი პათიონებით
ზოგჯერ წყალსაც ვნაყავდით!
მაგრამ გვქონდა სხვა რწმენა,
სვე-ბედს აღარ ვემდურით,
და შემოვრჩით ბოლომდე
ერთმანეთის ერთგულნი...

არ ვარ მასტროიანი,
არც შენა ხარ ლორენი,
არ გვაქვს ნათამაშები
მათნაირი როლები!
არც მათსავით გავყრილვართ
იტალიურ-ფრანგულად,
არ გვქცევია გულები

ყინულად და ქვაგულად!
მე რას ვიტყვი იმნაირს,
ცოლ-ქმარზე რომ არ თქმულა
(შოდა, ერთხელ კინაღამ
გავეყარეთ ქართულად).
არსად არ დაგხვედრივარ
თოფითა და ბებუთით,
ოცდაათი წელია,
მეკუთვნი და გეკუთვნი!..

არ ვარ უერარ ფილიპი,
არ ხარ ლოლოზბრიჯიდა,
ერთმანეთთან სიცოცხლეს
არავინ არ გვისჯიდა!
თუმცა ბევრჯერ გვიმძიმდა,
კარგა ხანსაც გვიჭირდა,
მაგრამ რაგინდ უჭირდეთ,
შიოდეთ და სციოდეთ,
მოყვარული ცოლ-ქმარი
მოთავსდება ცივ ლოდზე!
რა გამოლევს ოჯახში

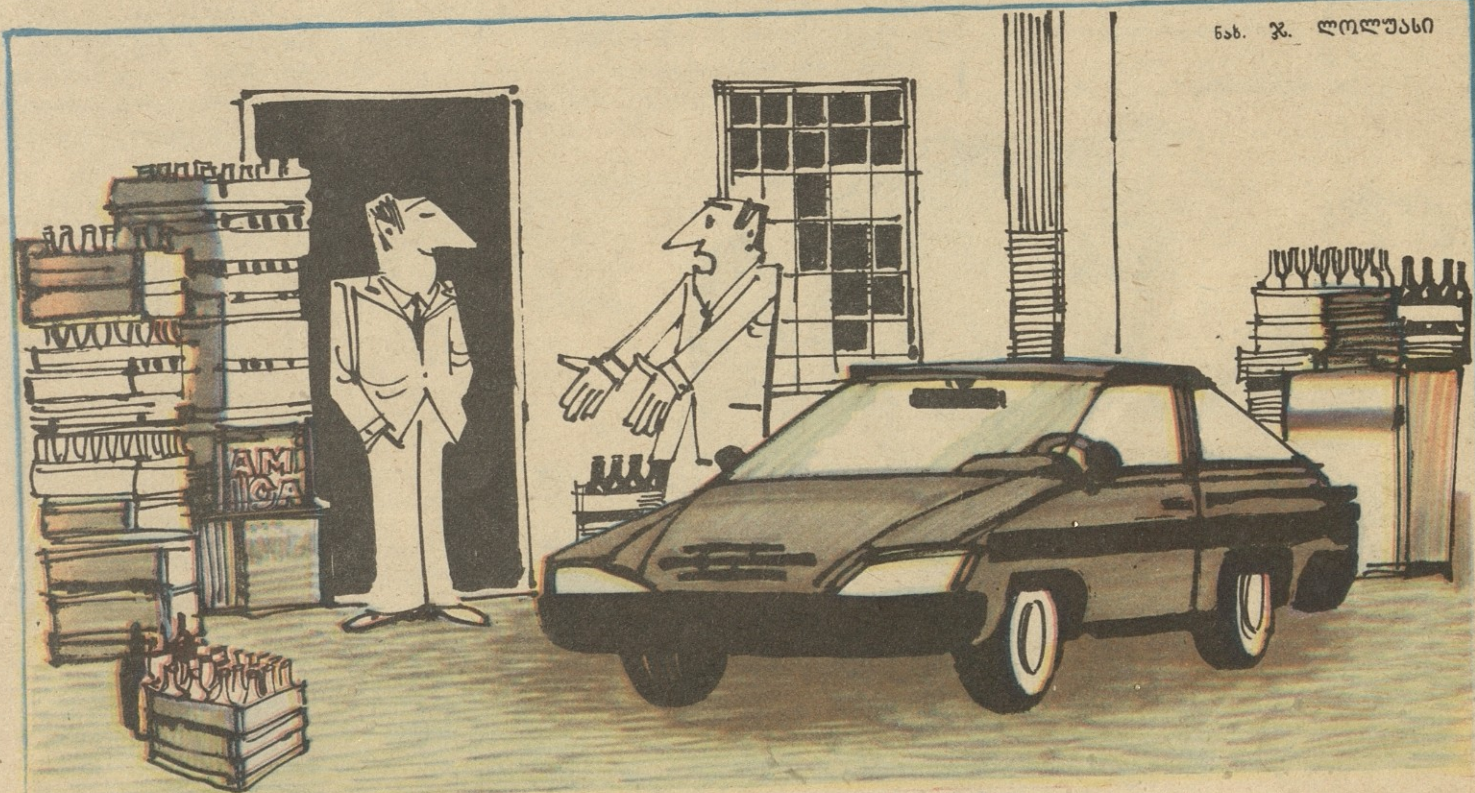
სამდურავს და თავსაცემს,
მაგრამ ენის აყოლა
არ სჩვევიათ ვაუკაცებს...

ქრონიკული
გონიერების

დღეს კი ისე მომრავლდნენ
ფუფუნების მონები,
სიწმინდემ და სიბილწემ
გადაცვალეს როლები!
ახლა განქორწინება
ისეთია მოდაში,
რომ არასდროს გვქონია
ჯილაგსა და მოდგმაში..
მასხოვს, როცა სატრფოებს
სიკვდილიც ვერ გაყრიდა,
დღეს კი თვით სიყვარულის
ხდება ყიდვა-გაყიდვა!
ქალი ეძებს შეძლებულ
საქმროს და მის სავარძელს
და სანამ აქვთ სახრავი,
სიყვარულიც მანამ ძლებს...

ჩვენ კი ღმერთმა გვაშოროს
გაყრა-განქორწინება,
სიკვდილამდე რომ დავრჩეთ
შეყვარებულ წყვილებად!..

გურამ კლდიაშვილი

ნახ. ჯ. ლოლუასი

— ოცდაათ კაბიკად მანქანა შოიგე და ერთი პურ-მარი-
ლი არ უნდა იკისრო?
— სექციონერმა, საწყობის გამგემ, დირექტორმა და
მოადგილემაც მოიგეს, მაგრამ...

თბილისელი კარგი მკვლელები

ფელეტონი

ძნელი და სადგენია, წაკითხული ჰქონდა თუ არა თბილისელ ქალბატონ ნელი ხმალამეს შექსპირის „ლედი მაკბეტის“ მისი ბოლო წლების ცხოვრება კი თითქმის ამ ტრაგედიის მიხედვით გათამაშდა...

თბილისელ ლედი მაკბეტს ერთობ უწყინარი და კეთილშობილური პროფესია ჰქონდა — ქალაქის 24-ე აფთიაქში ფარმაცევტად მუშაობდა და სულაც არ ამეღავენებდა რაიმე მიღრეკილებას სისხლიანი თავგადასავლებიდან, მით უფრო, აზრადაც არ მოსვლია, რომ ნაჯახი მიეცა ხელში თავისი ქალური თილისმით თვალმომკვლევი მამაკაცისათვის და ასე გაეკაფა გზა დასახული ნიშნისაკენ. ან სხვა რა ფარული მიზანი უნდა ჰქონოდა ქმარშვილიან მანდილოსანს, თუ არა შვილების კარგად ყოფნა, ოჯახის კეთილდღეობის უზრუნველყოფა და მეუღლისადმი ერთგულება?

გარეგნულად მართლაც ასე იყო — იქდა გაკრიალებულ აფთიაქში თეთრხალათიანი ლედი თავისი მიქსტურებით, აბებითა და ღრუბებით და ემსახურებოდა მუშტარს, საღამოს კი შინ მიდიოდა...

მხოლოდ ერთ საღამოს გადაუხვია გზიდან... არა, ისეთი არაფერი მომხდარა, ქალბატონი ნელი კვლავ შინ წვიდა, ოღონდ სხვა გზით — ქუჩაში გასულმა თვალი მოჰკრა თავის ყოფილ თანამშრომელს გივი ძამიაშვილს და მანქანაში მჯდომს ანიშნა, დაგეგმავარებო.

გივი ძამიაშვილმა ექვს თვეს იმუშავა 24-ე აფთიაქში, მძლოლი და ფარმაცევტი მხოლოდ ნაცნობებად დარჩნენ ერთმანეთისათვის, ახლა კი თბილისელმა ლედომ მეტი მონიშნა — ჯერ გლდანის მასივში, შინ მიაყვანინა თავი უბრალო ნაცნობს, მერე კი მომხიბლავი ღიმილით ისიც სთხოვა, ხვალ ერთ რაიონში წამიყვანე...

არც გივი ძამიაშვილი გახლდათ მამა აბრამის ბატკანი, მაშინვე მიხვდა, რომ ეს მგზავრობა უფრო საქორწინო მოგზაურობას

დაემგვანებოდა და ყველა საქმე გვირდებოდა, სიამოვნებით დათანხმდა. აქი ასეც მოხდა... საქორწინო მოგზაურობას თავლობის თვე მოჰყვა...

მოლაღატე დედა და მეუღლე იმაზეც იოლად წავიდა, რომ სხვა, დროებითი ბუდე ეშოვა საყვარელთან სამრეშოდ. იქირავეს... მაგრამ რა? უნებურად ენაზე გადგება დედის სახელისათვის შეურაცხველი, დამამცირებელი და სამარცხვინო ტერმინი, რითაც ასეთ ოთახებსა და საკენებს ნათლავენ დანაშაულობათა სამყაროში...

თბილისელმა ლედომ და მისმა თანამესაწოლემ ოთხჯერ შეიცვალეს დაქირავებული ოთახი, ალბათ კონსპირაციის მიზნით, მაგრამ მერე ისე გათამაშდნენ, რომ როცა ნელმა 1985 წლის აგვისტოში შევბულება აიღო და ბინის რემონტი წამოიწყო, თავის მეუღლეს სიმონ ბიკაშვილს თანაშემწედ და დამხმარედ გივი ძამიაშვილი მიუჩინა...

16 აგვისტოს ბინა თითქმის გარემონტებული იყო, წვიმიანი საღამო იდგა და დამხმარე მუშები მალე წავიდნენ...

შუბი ხალათში არ დაიმალეზაო, უთქვამთ ძვე ეებს, მაგრამ ნელი ქალური ხრიკებითა და შემპარავი დიპლომატიით მინც ახერხებდა ერთ ჭერქვეშ მყოფი ქმრისა და საყვარლის მშვიდობიან თანაარსებობას.

ასეთი მშვიდობიანი უნდა ყოფილიყო 16 აგვისტოს ღამეც და ასეთივე უნდა გათე-

ნებულოც მომდევნო ღამეც... ვაი, რომ არ გათენდა! დილაადრიან ნელი მილიციის განყოფილებაში მივიდა. წუხელ, თბილისში, ჩემს მეუღლეს ვილაცა საეჭვო პირებმა დაურეკეს, ჯვალის ტომარა და 50 მანეთი წაიღო, წავიდა და აქამდე შინ აღარ დაბრუნებულა, მიშვლეთ, თქვენი ქირიმი, დარდისაგან ლამის ჭკუაზე შევიშალო.

სამძებრო სამსახურმა განგაში გამოაცხადა, ქვეყანას მოსდო მომხდარი ამბავი, მუშაკაცი ბინიდან გავიდა და უკვლოდ გაქრაო. დაიწყო ძებნა.

22 აგვისტოს ლილოში ივრის წყალში ჩაიკიდებულ ტომარას წააწყდნენ — ცელოფანის პარკში ნაწილებად აქნილი მამაკაცის გვამი აღმოაჩინეს...

მორკში მიწვეულმა თმაგაჩრილმა ჭირისუფალმა, მშუხარებისაგან სახეშემილიმა ქალბატონმა ნელმა საკუთარი ქმარი ამოიკნო და მისმა შეცხადებამ იქაურობა შეძრა...

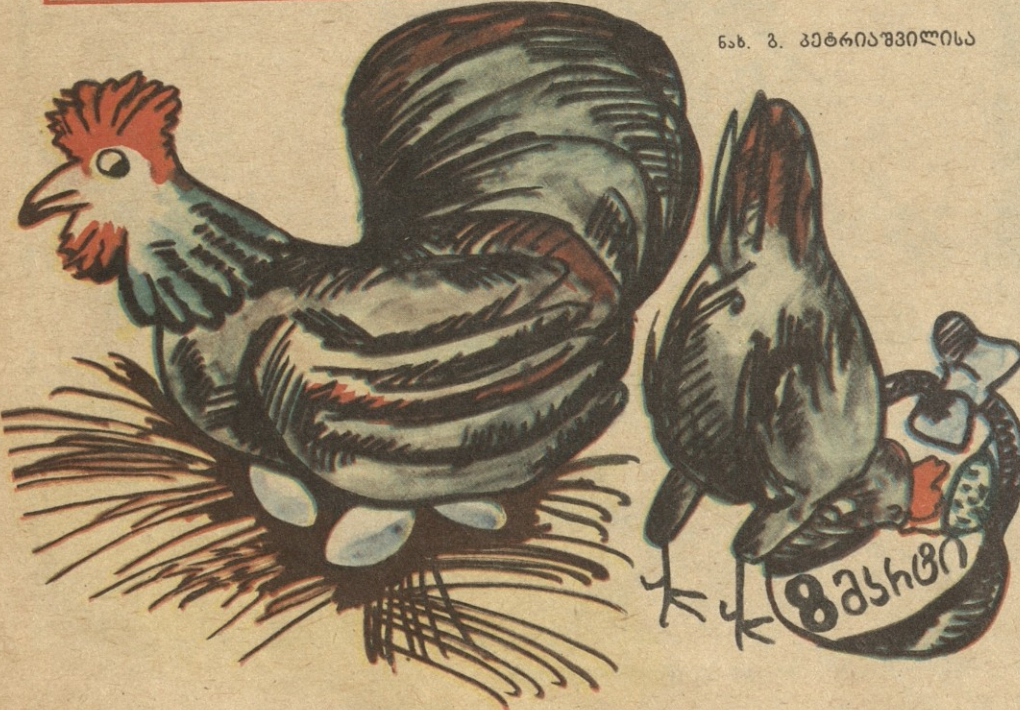
ძიებამ კი დაადგინა, რომ იმ ადგილით ღამეს თბილისელი ლედი მისი ქმრის მოსაკლავად ნაჯახით შეიარაღებულ გივი ძამიაშვილს ედგა მხარში, მერე კი, როცა თავგაბობილი სიმონ ბიკაშვილი ძირს დაეცა, მის ჯერ ისეც თბილ გვაშზე დააბიჯებდა და საყვარელს ქმრის ასო-ასო აქნაში ემბარებოდა, ბოლოს ხერხი მოძებნა, რომ ძვალ-სახსრები გადაეხერხათ.

გივი ძამიაშვილმა ცელოფანის ტომარაში ჩაყარა სისხლიანი ნაყუწები, ტომარა ტყავის ჩანთაში ჩადო, ხელები დაიბანა და გზას გაუდგა. შინ დარჩენილი თბილისელა ლედი მაკბეტი გათენებამდე სისხლიანატყას წმენდა და დასკრილ ტანსაცმელს რეცხავდა, მერე „შინ“ დაბრუნებულ მკვლელს ცხელი წყალი დაახვედრა, აბანავა, სიმონის პერანგი ჩააცვა და შეცივებული ლოგინში გაათბო...

ინგლისელ ლედი მაკბეტს რომ ეს სცენა ენახა, ნამდვილად შეშურდებოდა თავისი თბილისელი ორეულის ქვეწარმავლური სიმშვიდე და მკვლელობის პროფესიული დონე, და თუ იგი ორი დღის შემდეგ შაიბში ჩაემულ ქმარზე მგლოვიარე ნელის იხილავდა, შეიძლება შექანებულიყო კიდევ უკუიდან. ნელი კი არც შექანებულა და არც გადაქანებულა. უკვე საპატიმრო საკანში მყოფი სწერდა ძამიაშვილს, ყველაფერი შენ დაიბრაღე, ანგარიში გამიწვიე — მე ხომ ძამებში ვზივარ და ქმარს ვგლოვობ, შენც დაგკარგე და სასჯელად ესეც მეყოფათ... მაგრამ გივი ძამიაშვილს საკუთარი დანაშაულის სიმძიმე ეწეოდა ფსკერისკენ და არავის შველა არ შეეძლო — მართლმსაჯულებამ მას სასჯელის უმაღლესი ზომა — სიკვდილით დასჯა შეუფარდა, ნელი კი 15 წლით გამოეთხოვა თავის აღვირახსნილ თავისუფლებას.

ღატოვა ორივემ დაქვრივებულ-დაობლებული ოჯახები და თან წაიღო შერცხვენილი, თავლაფდასხმული აღამიანების სახელი, წარუბოკელ ლაქად რომ ვაპყვება მათ შთამომავლობას.

ნახ. ბ. კებრიაშვილისა

უსიტყვოდ

ზუჯა

ო, ეს ქალები!

— წარმოიდგინე, მიხალმა ქორწინების მეორე დღეს ლატარიაში ორასი მანეთი მოიგო!

— საცოდავი! არასოდეს არაფერში ბედი არ ჰქონია!

—:—:—

— ვისია მაგსიგრძე წერილი?! — უკვირს ქმარს.

— ზოხიასი.

— რას გწერს ამდენს?

— ჩამოვალ და ყველაფერს დაწვრილებით მოგი-
ყვებიო!

—:—:—

— ბატონო პოლიციელო, როგორ მიხვდით. ბოროტმოქმედი რომ იყო, მას ხომ ქალის ტანსაც-
მელი ეცვა?

— არც ერთ ვიტრინასთან არ გაჩერებულა!

—:—:—

— მამიკო, რატომ იყო გამარჯვების ქალღმერთი
ქალი?

— ცოლს რომ შეირთავ, მაშინ გაიგებ!

—:—:—

ქალები ისეთი დასაქმებული არიან, დაბერების-
თვისაც ვერ იცლიან.

—:—:—

— რამდენი შესანიშნავი წიგნია, რომელთა წა-
კითხვის შემდეგ გავიწყდება, თუ სად ხარ! მხოლოდ
ასეთი წიგნების კითხვა უყვარს საკონსტრუქტორო
ბიუროს ლაბორანტ ლარისა კოზლოვას სამუშაოზე.

—:—:—

ახალდაქორწინებულმა ნეფე-პატარძალმა თამარ
და კირილე პოტაპოვებმა გადაწყვიტეს, თაფლობის
თვე იქ გაატარონ, სადაც დაიბადნენ: პატარძალი
გაემგზავრება იაკუტსკს, ხოლო ნეფე — კიშინიოვ-
ში.

—:—:—

დღეღამონა: გახჩობს — ესე იგი უყვარხარ!
ტატიანა ლარინა: თუ მაინცდამაინც უსიყვარუ-
ლოდ უნდა გათხოვდე, გენერალზე ნაკლებს არ
უნდა გაჰყვი!

„ლიტერატურაშია გაზეტა“

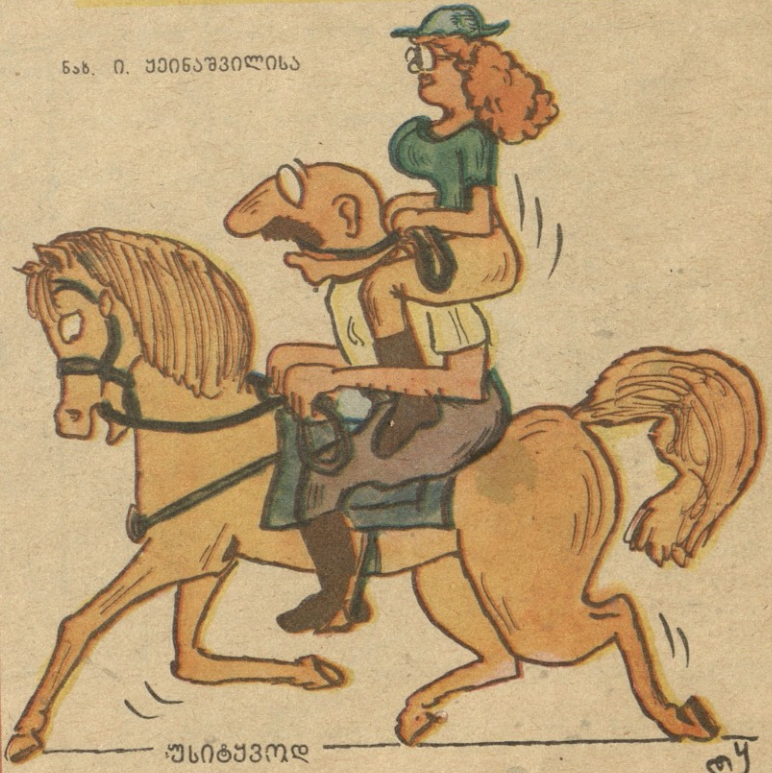
საკვამარგო ლექსიკონი

სარვამარტო ხაჩუქარი — უსიტყვო ქათინაური.
პრაქტიკოს-რომანტიკოსი — ვინც საქმროს ცოლის თვა-
ლებით უცქერის, ქმარს კი — სიცოლისა.
„იდეალური“ ქმარი — ვინც ყველას და ყველაფერს ცო-
ლისა და სიღედრის თვალებით უცქერის.
პატივმოყვარეობა — ვინც ყველა მამაკაცში თაყვანისმცე-
მელს ეძიებს, ყველა ქალში — მოშურნეს.
მორჩილება — რასაც მაშინ იყენებენ, როცა წინააღმდე-
გობას აზრი არა აქვს.
შინაბერობა — შინ ნებივრობის შედეგი.
ალიკაბი — ავი ცოლის ან ქმრის უგნებელყოფის საშუა-
ლება.
გამოთაყვანება — იმ ქალის მდგომარეობა, რომელსაც
ბევრი ეთაყვანება.
გარეგნული სილამაზე — ზოგი ქალის დატყვევების, მიტ-
ყუების, გატყუების, შეტყუების, წაბყუების და მოტყუების
საშუალება.
თავხელი — რომელიც ყველგან და ყველაფერში საკუთარ
თავს ხედავს. საკუთარ თავში კი — არაფერს.
თვალსუქობანა — საბავშვო თამაში (გასათხოვარი ქა-
ლებიც მიმართავენ).
ბაზარი — რომანტიკოსი ქმრის გამოფხიზლების საშუა-
ლება.
კაფე-შანტანისტი — ვინც საბედოს ყავის ფინჯნის ფსკე-
რზე ეძებს და არა ცხოვრებაში.
თავაშვებული — ვინც თავის შვებულებას უცოლოდ ატა-
რებს (ეჭვიანი ცოლის აზრით).
ავხორცი — ვინც ვნებას ნებაზე მილთა აყენებს.
ვაი-სიღედრი — ვინც ერთდროულად ასრულებს მწვერა-
ვის, მღვრის, მსტვრის, მეურვის, ზღამხედველის, რევი-
ზორ-კონტროლიორის, ბრალმდებლის ფუნქციებს.
ყურადღება — რითაც გათხოვებამდე ანებივრებენ, მერე
ბორკავენ.
ყურადღებიათი ცოლი — ვინც თავის ქმარს ყველა ქალის
თვლით უცქერის, ყველა ქალს — თავისი ქმრის თვლით.
ცილისწამება — ცოლის წამება.
წუთიერი ბედნიერება — წამები, რომლებიც წამებად
იქცევა ხოლმე.

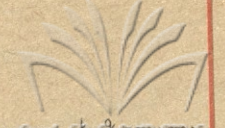
ალმანხორ თაბაძე

ნახ. ი. შინაშვილისა

უსიტყვოდ

ქალაქბარათ აგარაკზე სარვამართოდ განიზნულს ვილაცამ მომაგნო: ტელეფონი ჭირვეული ბავშვივით ჩაბუიდა. როდის-როდის ავიღე ყურმილი.

— ლუტუ, გადმოდი ჩემთან, ცოტა გავერთოთ.

ფელიკო ვიცანი, ჩემი მეგობარი, ხელოვნებათმცოდნე და კარგი ბიჭი. აბა, მასთან მისვლას როგორ დავიწარებდი.

ორიოდე წუთის შემდეგ მიაი კოპწია სახლის პარმაღზე ვიდექი და თოვლით დაფიფქულ ტანსაცმელს ვიფერთხავდი.

ოთახში ფელიკოს გარდა ორი ბიჭი სხვაც დამხვდა. მალაქა, გამხდარს, გრძელთმიანსა და პიანისტივით გრძელთითებანს საოცრად ლამაზი თვალები ჰქონდა, ლიუდვიგი მქვიაო, გამეცნო. მეორე არც ისე დაბალი იყო, მაგრამ ლიუდვიგის გვერდით სანჩო პანსად მოჩანდა. ხელი ჩამოვართვი და ვიგრძენი — მეტისმეტად ნაზვანიანი და გულთბილი ბიჭი იყო. ლელიკო ერქვა, ორნავ ხვეული წაბლისფერი თმა აავლდაგულოდ ჰქონდა გადავარცხნილი და სუნამონაკურები.

ფელიკომ დარბაზისაკენ გაგვითავაზა გზა...

ფანჯრებს ფიფქებით მოხატული შრილა ფარდები ეკიდა. იმიტირებულ ბუხარში ნაკვერჩხლები ღუღღუღებდა. საამოდ თბილოდა.

რბილი აავარძლებს სახურველებზე ნებვრად მიუწეკით. მრგვალ მაგიდას ვუსხედით. ტილით მოწნულ ყელყარყარა სურებიდან არომატულ ლიქიორს ვასხამდით ჩიტისფეხა თლაშოებში და მცირე ყლუპებით ვაჭაშნიკებდით. შოკოლადი და ხილიც იყო სუფრასზე, მაგრამ მკრეხელობა იქნებოდა აქ რამის გაღეჭვა...

სტერეომუსიკის სამყაროში ვიყავით. კოპწია დარბაზის მოპირდაპირე კუთხეებიდან უნისონად უღრღნენ დინამიკები. ჩვენ სავარძლებში კი არა. ფუმფულა ღრუ-

ბლებში ვიწეკით და პლანეტარული ნისლის ჰამაქებში ვირწეოდით, მუსიკის ფრთებით მივექანებოდით დაუპყრობელი სივრცეებისაკენ. კონდიციურ ჰაერს ესუნთქავდით და ოთახის თბილ ბინდში ფრანგული სუნამოს ნაზავი ლაქვარდის შთაბეჭდილებას ვვიქმნიდა.

— იცანი? — ჩუჩრულით მკითხა ფელიკომ, როცა ერთი სიმფონია ჩათავდა.

— რომ მეკითხები კიდევ. — ვიუჟადრისე, — სტრავინსკია. ამ საბალეტო პანტომიმაზე რახანია ჭკუას ვკარგავ. — თვალები მომეცრემლა.

ვრიგის საფორტეპიანო სონატამ კვლავ მიგვარინდა. ფარფატა ალით იწვოდნენ თეთრი კელატრები, ჩვენი სულებიც მუსიკის ნელი ცეცხლით ინავლებოდნენ, ცრემლით იღვენთებოდნენ შანდლები...

ჰაიდნის პარიზული სიმფონია უღერდა... საამოდ გვეთნთავდა ნათელი, გულხალასი ლირიკის ჰაეროვანი ამბორი...

ანაზღად ზათქით გაიღო წინა ოთახის კარი. ნაბიჯების მქიაე ხმამ და პარკეტის ჭრიალმა ჩიტებივით დააფრთხო მუსიკალური ბგერები...

— პენელოპეა! — დაიკვნენაა ფელიკომ და პეშვით დაიჭირა გული.

ოთახში შინლიან-ჩექმიანებმა შემოაბოტეს, ბურძგლა ქუდები დაიფერთხეს მუხლებზე და ხელის აწევით მოგვესალმნენ.

— პიკონებს ვახლავარ სამი მუშეკეტრით! — მოგვესალმა პენელოპე და შინლის საყინძი დაუღვერად შეიხსნა.

პენელოპე ფელიკოს და იყო, კაიხნის გათხოვილი. მაგრამ ჯერ ისევე ლამაზი, ქმრისადმი ერთსული და ისეთი მიამიტი, რომ ორსულობისა არაფერი გაეგებოდა. ამის გამო შერაცხეს იგი პენელოპედ. ქმრისადმი ერთგულება ეცოტავებოდა, ორგულობას, სამგულობას,

ოთხგულობას და მეტსაც ახერხებდა.

ფელიკო მიეახლა, შინელი ჩამოართვა და საკიდისაკენ წაიღო, ჩვენც მის მაგალითს მივბადეთ და სტუმრებს წარვუღექით.

პენელოპე სუფრასთან მივიდა, ჩიტისფეხა თლაშოებს დახედა და აიმრიზა.

— რა გასმევთ ამ სისაძაგლეს, ფიპ! — სუფრას თვალი აარიდა, ოთახში მიმოატარა მხერა და მუსიკას წაენით დაუგდო ყური, — ვინ-ჩენცო ბელინია, არა? ხედავთ, გოგოებო, ბელკანტოტი ტკბებიან და აქვე სათითები უღგათ — ლიქიორით იშაქრებიან, — ჩიტისფეხება თლაშოები წამოკრიფა და ფელიკოს გასძახა: — ფელიქს! ახლავე სამი ხუთვარსკვლავიანი დამიადე, თორემ არ ვიცი, რას ჩავიდენ, — სავარძელში ჩაემვა და ფეხი ფეხზე შემოიღო.

გოგოებიც მოდგნენ სუფრასთან, ყომრალი ფერის ყელიანი სვიტერები ეცვათ. რაც უფრო ხაზს უსვამდა მათ ახოვანებას. სიგარეტისა და ასანთის კოლოფები დაყარეს მაგიდაზე, სავარძლებში მოეწყვენენ.

— ბალათერ, — დაღლილი ხმით მითხრა პენელოპემ, — წაღით შენ და ლევანი, ფელიქსს მიეხმარეთ, შენ კი ლიუდოედო, — მიუბრუნდა ლიუდვიგს, — ეს სისაძაგლეები მოაშორე აქედან!

მე და ლელიკო სამხარეულოსკენ მივდიოდით, რომ კიდევ ერთხელ მოგვესამა პენელოპეს რიხიანი შეძახილი.

— მაირინ, მანდ სადღაც კარგი კააეტებიც მეგულენა... ჯაზ-როკი, ან ხარდროკი მონახე... მეორე კასეტაში ერთადაა ელტონ ჯონი და სუპერ-ჯგუფი, სულ ჭაჭებისაგანაა შემდგარი...

ჩვენ წინ და უკან დავჭროდით. მაგიდაზე ზედიზედ გაჩნდა კონიაკი, ორნახალი არაყი, ტყემალი, წიწკა, ჯონჯოლი, პრასი, შემწვარი ვარიები და გულის ყველი.

ზუთხი, სათათურე, ჩიჩქელა და მშრალად მოხარული ბეჭი...

ისევე აუღერდა წამით გაყუჩებული მაგნიტოფონი, ჭაჭების წივილ-კვილმა იქაურობა შეძრა. კვამლით დატბორილ ბინდში პენელოპეა, მაირინის, ღუღუნახას და ხათუნა ვეება ლანდენი ამოძრავდნენ... გადაკერეს და წამოდგნენ.

... ბრუნავს დედამიწა. დგება ინვერსია... ახლო მომავალში არ ჩანს სხვა ვერსია, — ჩხაოდა ხმაჩახლეჩილი გოგო და მია ხმას სხვადასხვა რეგისტრში იმეორებდა ჯაზ-ბანდი.

სამხარეულოდან გამოსულები მხარამხარ ვიდექით ბიჭები: ჩვენ ვიცოდით, რომ ინვერსია დედამიწის პოლუსების ცვლას — ქალთა ზეობის დაწყებას ნიშნავდა.

ლიუდვიგი და პენელოპე უკვე ცეკვავდნენ.

— ლიუდოედობა ქალია გულით უნდა დაიწყო, ჩემო მაკვარანცხო, მაშინ აღარ იქნები ასე გამხდარი, — ეფერებოდა დეზებიანი მუშეკეტერი ლიუდვიგს.

მე, ფელიკო და ლელიკო იმავე ადგილას ვიდექით, წინ ველარ წავდგით ფეხი.

„არ ჩანს სხვა ვერსია... არ ჩანს სხვა ვერსია“, — ჩხაოდა გოგო.

ტანშემართული სამი მუშეკეტერი უკვე მოდიოდა ჩვენკენ. შუალამ მე ამომარჩია. ეს მაირინი იყო, მოდიოდა და ვეება მკერდს მოაქანავებდა.

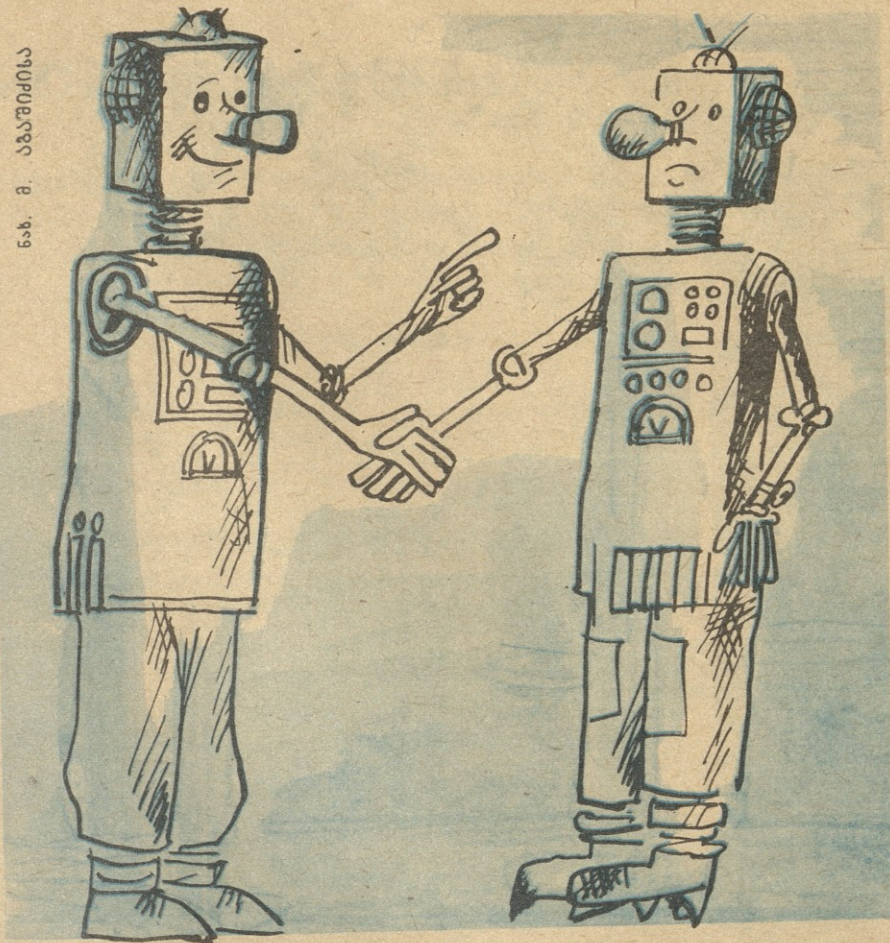
მუსიკა ქუხდა. საცეკვოდ მიწვევდა მაირინი, მაგრამ ეს უფრო ღუელში გამოწვევაა ჰგავდა...

მე თვალები დავხუჭე და დაველოდე.

... არ ჩანს სხვა ვერსია... არ ჩანს სხვა ვერსია“, — ჩხაოდა გოგო.

თვალები მეხუჭა და ვგრძნობდი, როგორ ირყეოდა მიწა — პოლუსების ცვლა იწყებოდა.

ელგუჯა მერაზიოვილი

მაპატიეთ, გათხოვილი ბრძანდებით?

ფუჭი ცხოვრება

მითოლოგიურ აპოლონივით რომ გაუშლია მხარ-ბეჭი პლატონს — ხარბი გულის და ხარბი თვალების და ნიშა ხარის ძალ-ღონის პატრონს.—

რომ შეხედავენ, უმალ იტყვიან, არ დაკარგულა ქართული ჯიში! ათი ჯანმრთელი კაცის იერი, კაცის, რომელმაც არ იცის შიში!

შეებმებოდა ყამირებს მტკიცედ, არ დარჩებოდა არც ერთი ტევრი. ააშენებდა დაბა-ქალაქებს და ექნებოდა სათქმელი ბევრი!

სწორედ პლატონი, მთაკაცს რომ მოჰგავს და ეზარება განძრევა თითის, დაღამებამდე ჭიხურში დგას და ქალის საცვლებს და სუნამოს ყიდის...

ნანა იაზუღაშვილი

ქვიანი ცოლი არ ასმევს თავისსა ქმარსა ღვინოსა, ამბობს: — ღვინო და არაყი ამსგავსებს კაცს უტვინოსა.

ღვინო რად უნდა? არა სჯობს უყუროს სადმე კინოსა, მწვადი ჭამოს და წყალი სვას, დაწვეს და დაიძინოსა?!

ლხინი თუ უნდა, ლაღიძის ვაყინით მოილხინოსა, არაყს წვეთსაც არ ვაღირსებ, თუნდაც სულ გაიყინოსა.

სხვების მიბაძვა რას არგებს? იჭდეს და მოითმინოსა. ცოლ-შვილს მიხედოს. ოჯახურ საქმეებს შეერკინოსა! ალკოპოლით და არაყით ბუღ-ღვიძლი რად იტკინოსა?

ქმარი უსმენდა მეუღლეს, ვით ფილოსოფოს სპინოზას, ცოლი რისხავდა ქმრის ძმაკაცთ: — არავენ შემიცდინოსა, თუ უნდა ჩემი მექარა თავიდან აიცილოსა!

... ქმარი გონებას მოეგო, აღარ სვამს არაყს, ღვინოსა, ჯანიც მოეცა, მზად არის თუნდაც ღომს შეერკინოსა!

თ. წითელხეველი

თბილისს ლაქაჟა მოვიდა!..

თბილისს მოვიდა დეპეშა, — მეგრამ სამი დღით გვიანი, გარდიცვალაო ვარლამი, ამ საუკუნის ხნიანი.

— ჰოი, ნუ სტირით, შვილებო, თვალთ ცრემლი ნუ გდით ტიალი, ქელესში ფული შემოვა, თქვენ არ გეჩნებათ ზიანი!

ჰიშკართან სიას ჩამოწერს ვაჟყატი ორმეტრიანი, არ გამოტოვებს არავის, ყოჩაღია და ფხიანი. ხარჯს გაისტუმრებთ, თან ჯიბეც დაგრჩებათ ბარაქიანი და სამივე ძმა ჩამოხვალთ სოფლიდან „უიგულიანი“!

ნაირა ლეჟაშვილი

— გახლავართ აქა მდგომელნი ლამაზი ბიჭისა მშობელნი...
დეიდ-მამიდნიც გვახლავან ჩვენივე ჭირის მფლობელნი.
შვილი გავზარდეთ ნებურად (არვის ეგონოს იგავი),
ის ბატონობდა ოჯახში, ჩვენ მისი ყმანი ვიყავით.

როდესაც ჩვენი ოჯახი უშრომლად აშენდ-აყვავდა,
იქვე მახლობელ სკოლაში ბიჭი მანქანით დაგვყავდა,
იყო დრო, წასვლა სკოლაში ჭირივით ეზარებოდა,
ექიმის ცნობა ხელთ გვეპყრა, — ჩვენ რალა
გვენალვებოდა?!

ვხარობდით დედისერთათი და ხელს ვუწყობდით
ყოველმხრივ,
რომელ ნამცხვარსაც იტყოდა, იმას ვუცხობდით
ყოველთვის.
აღზარდო შვილი თამამად, — მშობელს სხვა რა მიზანი
აქვს?
ვფიცავ, ჩვენ იგი არასდროს პურზე არ გაგვიგზავნია!

ყოველთვის ძვირფასს ვაცემვდით, ძნელად საშოვარს,
იშვიათს.
ჩვენ ეს მიგვაჩნდა ყოველთვის მშობლის უდიდეს მისიად.
არც გამომცდელი ტანჯავდა, ის სხვების შვილებს
წურავდა,
ჩვენი შვილი კი ლაღობდა და ზღვის ტალღებში ცურავდა.
რალა თქმა უნდა, ვიწვალეთ, ბევრ დაბრკოლებას
ვიჭიდეთ,
ინსტიტუტშიაც მოვაწყვეთ, არ ჩამოგვირჩა ბეჭითებს,
მაგრამ რა?! — სექტემბრიდანვე ბიჭმა დაიწყო გაცდენა,
ვიცი, სირცხვილში ჩაგვადებს — გარიცხვა აღარ
ასცდება!

— აჰა, გაიხარე, ამ სახლში კაციც მე ვარ და ქალიც!

მ მ ა ნ ს ი პ ა ც ი ა

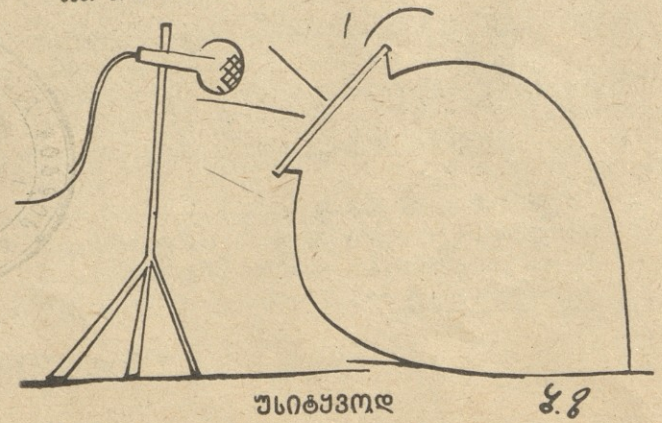
ქალს რომ ჩეჭმა და შარვალი აცვია,
ვითომ ეს არის ემანსიპაცია?!
თუ ისა, ფულებს რომ შოულობს ჩეჩქადა,
არაყს რომ წრუბავს და აბოლებს ეშხადა?
იქნებ ის, ზოგი რომ ნახევრად კაცია?
მე ვნახე მეზობლად, ქმარს სცემდა ფაცია,
მუცელში წიხლი ჰქრა, ნიკაპში — ცაცია,
დაავდო და მერე ყურებით ასწია.
წავიდა ის დრო, წარსულს ჩაბარდა,
კაცი რომ დედაკაცს კაცურად „აბამდა“.
ქალები „ეიგულებს“ ხმარობენ ნაბადად,
„ახვევენ“ ვაჟებს და, ჰაიდა, ხაბარდა!..
ლიაცის ფუნქცია არ იყო აღვილი,
ოჯახი, შვილები, სარეცხი, სადილი...
უცვლელად ეკავა კუთვნილი ადგილი,
მეუღლის ნამუსად ებურა მანდილი.
მე მგონი, ქალებმა კაცების ჭინაზე
დაკარგეს მთავარი — ქალური სინაზე,
ქალური ეშხი, ქალური გრაცია
და ზოგს ეს ჰგონია ემანსიპაცია!

ნიკოლოზ იოსებოძე

მინაწერი: ამ სტრიქონების წამკითხველნი
ვიცი, იქნებთ ჩვენი გამკიცხველნი.
რალა თქმა უნდა, მეთოდს არ გვიქვებთ
(რამაც ეს გვიყო, ალბათ, გაგვიგებთ!).
როგორ გავამტყუნოთ, როცა იტყვიან:
„ცუდად გაგიზრდიან ოჯახშიო!“
სხვა დრო დაგვიღვა, ახლა საღა გვაქვს
შვილის სანებივრო?! მორჩა, „ვისო“!

ლალი მარტაშვილი

ნახ. ბ. ზუგაშვილისა

უსიტყვოდ

ზ.ზ

გაგვიკვირდა თუ ჩაბთა დღე!

(ლია ბარათი)

სალამი, ჩვენო ქალებო, განსაკუთრებით — ცოლებო!
(დღეს მამაკაცთა სწორნო და თითქმის ყველაფრით ტოლებო).
გთხოვთ წაიკითხოთ კაცების ეს სარეაქციო უსტარო,
ოღონდ არ გაგვიანდეთ, მოგმართავთ თხოვნით, მუდარით!
ჩვენ არ ვამადლით არაფერს (და არც მხატვრულად ვაფორმებთ),
ყოველ წელს თქვენთვის ვყიდულობთ ქურქებს, „დვოიკებს“, „პლატფორმებს“.
არდავიწყებთ ცოლისა აროდეს გვიზამს ზიანსა,
თქვენთვის ვშოულობთ ჭინის, შინელს და ჩექმებს დეზებიანსა.
სულ რომ ვტრანზახობთ კაცები, ვერ გამოვიგია, რით გჯობნით?
რეა მარტს თქვენ სახლში ქეიფობთ, ჩვენ ლიმონათში ვინჩობთ.
არც კომპლიმენტებს ვიშურებთ, არც ნაკვეთებს და არც ფრაზებს,
ზოგჯერ თქვენს მშობლებს რომ ვაქებთ, საკუთარს ვლანძღავთ, ვაბრაზებთ.
კამათში მუდამ თქვენ გითმენთ, უკან ვიბრუნებთ სიტყვას თქმულს,
თქვენ გეწყვივით, გეჩხუბებთ და ჩვენ მაინც გინხნით სიყვარულს.
კაცნი ვართ, ზოგჯერ დავლევთ და გვერევა აზრი, ვა-კვალი,
ხელფასი მაინც უკლებლივ შინ მოგვაქვს ხელის კინაკალით.
აუთუ ცოდნით არა ვართ საწყალი მამაკაცები?
აბა, დალიეთ ჩვენსავით ხუთქიანი ყანწებით!..
ოჯახსაც ვუვლით ქალივით, როცა თქვენ სახლში არა ხართ,
და თქვენს მაგიერად მეზობლებს ჩვენ ვეჩხუბებთ ხანდახან.
სახლიდან როცა გავდივართ, გულეში გვყავხართ ღმერთებდა,
თვალს ვხუჭავთ, როცა ქუჩაში ლამაზი ქალი შეგვხვდება.
სკოლაში შეილი რომ მიგვეყავს, ჩვენ ვართ იმათი თავმდები,
მასწავლებლებთან თქვენს ნაცვლად ჩვენ ვწითლდებით და ვშავდებით.
ჩვენი ძვირფასი შეილიყო თუა ურჩი და უბირო,
ღამრიგებელი რატომაც — მამაძალოო, — უყვირის.
თქვენი გულისთვის ვადავდებთ იქით მწვერვალს, აქით — მთებს,
ბავშვებს ვერ ვბადებთ, თორემ სხვას თქვენთვის ყველაფერს ვაკეთებთ.
ერთი თხოვნა გვაქვს, გვისმინეთ, მეგრე, თუ გინდათ გავვთახხეთ,
ქალთა დღის შემდეგ კაცებსაც ვადაგვიხადეთ კაცთა დღე!

ზანო ცინცაძე

არსენ ზოსიანი

(ბულგარეთი)

ყუარში მყოფი

დაუფლებია ხიტროვს
მხიარულება დიდი,
ტრესტიდან მისი ცოლი
მივლინებაში მიდის.
„ავკვები გულის წადილს,
გავიცნობ ვინმე ასულს,
კვლავ გავიხსენებ ტკბილი
მარტოხელობის წარსულს.
მუდამ ოჯახზე ზრუნვით
სული ამომხდეს ლამის,
დამიღვა სანეტარო
თავისუფლების ქამი.
სასიამოვნო გრძნობა
ყრუანტელივით მივლის,
მომხიბლავ ქალთად ერთად
სამ დღეს თეატრში გვილი.
თეატრის ბილეთები
საშოვნელია ძნელად,
რიგშიც დგებიან, მაგრამ
ბედი არ სწყალობს ყველას“.
ორი ბილეთით ხელში
სალაროს ახლოს დიდგა,
მაგრამ ჭერ არვის აძლევს,
თვალში არ მოსდის რადგან.
ლამაზ ქალიშვილს უნდა
დაუეგოს ამით მახე;
პირა, შეაგლო კიდევ
მხერა მშვენიერ სახეს.
ბილეთს ეძებდა ზედმეტს,
მანაც უბოძა წამსვე
და ლოყისაკენ დინჯად
გასწია ლხინით სახემ.
ეგონა, სანუკვარი
ოცნება უკვე ახდა,
მაგრამ იქ იმის ნაცვლად
ბედიამისი დახვდა...

თარგმანა შ. აშირანაშვილმა

საპარტიველო კვ ზესტაფონის რაიკომი:

„შუარნალ“ „ნიანგის“ მიერ გადმოგზავნილი
საჩივრის პასუხად, რომელიც ეხებოდა ზესტაფონის ხორცკომბინატში პირუტყვის ჩაბარების დროს წონაში მოტყუების ფაქტს, გაეცნობებთ შემდეგს: 1986 წლის 30 სექტემბერს ზესტაფონის ხორცკომბინატში მთავრობის რაიონის დამზადების გაერთიანების დამამზადებელ ქ. კიკნაველიძის მიერ ჩაბარებულ იქნა 5 სული მსხვილფეხა რქოსანი პირუტყვი, საიდანაც ერთი სული ეკუთვნოდა მოქ. ა. ჯოხაძეს.
ზესტაფონის ხორცკომბინატში პირუტყვის მიღება მომხდარია პირუტყვის სახელმწიფო შესყიდვის ინსტრუქციის დაცვით და მისი ჩაბარების დროს დამამზადებელ ქ. კიკნაველიძეს არავითარი პრეტენზია არ განუცხადებია.
პირუტყვის არასწორად მიღების საქმეში ბრალი მიუძღვის მთავრობის რაიონის რაიკომის დამამზადების გაერთიანების მუშაკს ქ. კიკნაველიძეს და არა ზესტაფონის ხორცკომბინატის მუშაკებს.
დამამზადებელმა ქ. კიკნაველიძემ მოქ. ა. ჯოხაძისაგან პირუტყვის მიღებისას დაუშვა შეცდომა, რის გამოც მიღებულ და ჩაბარებულ წონას შორის გამოვიდოდა სხვაობა და მისი ჩაბარებით მოქ. ა. ჯოხაძემ მიიღო 38 მანეთით ნაკლები თანხა.
ამ დარღვევისათვის დამამზადებელი ქ.

კიკნაველიძე მთავრობის რაიკომპერატორის დამზადების გაერთიანების 1986 წლის 23 ნოემბრის ბრძანებით განთავისუფლებულ იქნა დაკავებული თანამდებობიდან. მასვე დაევალა მოქ. ა. ჯოხაძის სასარგებლოდ 38 მანეთის გადახდა“.

საპარტიველოს კვ ხაშურის რაიკომი:

„თქვენს მიერ გადმოგზავნილი წერილის საფუძველზე კომისიური წესით შესწავლილ იქნა ხელმოწერილი წერილი დასახლებულ ფაქტები, კერძოდ, ხაშურის რაიონის ადგილობრივი მრეწველობის კომბინატის მეკრავების საჩივარი შრომის დაბალი ანაზღაურებისა და მუშაობის პროგრესულ ფორმაზე — ბრიგადულ მეთოდზე გადაყვანის შესახებ.
კომბინატში 1983 წლიდან ჩამოყალიბებულია 6 სპეციალიზებული და ერთი კომპლექსური ბრიგადა. ბრიგადის წევრების შრომის ანაზღაურება წარმოებს შრომითი მონაწილეობის კოეფიციენტის მიხედვით. სამკერვალო საამქროს მეკრავები გაერთიანებული არიან სპეციალიზებულ ბრიგადაში. 1986 წლის 10 თვეში მათი საშუალო თვიური ხელფასი შეადგენდა 135 მანეთს და 30 კაპიკს, ხოლო დამკვეც-შემფუთველების და გადაამბრუნებლებისა — 181, 155 და 201 მანეთს.
მეკრავების საშუალო ხელფასის სიმცირე გამოწვეულია საქართველოს სსრ ადგილობ-

„ნიანგს“ შეასუხებენ

რავი მრეწველობის სამინისტროს საკვლევე-სანორმატივო განყოფილების მიერ დამტკიცებული მოძველებული ნორმებით, რომელთა განახლებას არც ადგილობრივი მრეწველობის კომბინატი და არც შესაბამისი შემდგომი ორგანო სათანადო ყურადღებას არ უთმობს.
კომბინატში შრომის ორგანიზაციის გაუმჯობესებისა და მატერიალური დაინტერესების მიზნით გათვალისწინებულია 1987 წლის I კვარტალში მეკრავებთან სხვადასხვა პროფესიის მუშების გაერთიანების ბაზაზე კომპლექსური ბრიგადის ჩამოყალიბება და მეკრავებისათვის პრემიის გადიდება 15-დან 20 პროცენტამდე, რაც ხელს შეუწყობს მეკრავთა შრომის ანაზღაურების მოწესრიგებას“.

უსიტყვოდ

მამაკაცებო, გაუფრთხილდით ქალებს!

კითხვა: რა დამოკიდებულება გაქვთ ქალებთან?
პასუხი: მათზე სულ არ ვარ დამოკიდებული, მე კაცნი ვარ!

კითხვა: რას ეტყობით ქალებს მათი დღესასწაულის წინა-
დღეს?

პასუხი: მიწა, ყველას მივუღოცო და ვუსუროვო, ახსოვდეთ,
რომ დღეს ქალი არამარტო მებოგარია კაცისა, არამედ მისი ამხა-
ნაბი და ქმაც არის!

კითხვა: საყოველთაოდ ცნობილია ქალების წარმატებები.
როგორ დარგვია ის უფრო უთამაჯდავი?

პასუხი: ყველა დარგვი, დაწყებული ბატოსკიდან, დამთავრე-
ბული კამხატკით.

კითხვა: რა მნიშვნელობა აქვს ქალს კაცის ცნოვრებაში?

პასუხი: ქალი მოყოლებულია, ითამაშოს მის ცნოვრებაში
ესა თუ ის როლი. გუნებრივია, ქალი ამჯობინებს ითამაშოს მხო-
ლოდ მთავარი როლები, კაცს კი ეპიკოვდურებას უტოვებს.

კითხვა: ბოდიშს ვიხდი ამ კითხვისათვის: ცოლს ხშირად ეჩ-
ხუბები?

პასუხი: რას ამბობთ?! არასოდეს! სამაგიეროდ ყოველ სალა-
მოს უვებრებდებით ხოლმე!

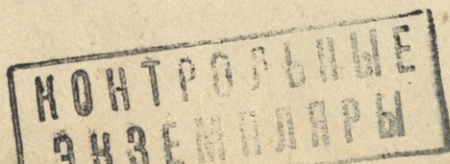
კითხვა: თქვენი აზრით, ვინ უნდა იყოს ოჯახის უფროსი?

პასუხი: მამაკაცი, ხოლო მისი ხელფასის ალების დღეებში —
ცოლი.

კითხვა: რას იტყვით მამაკაცებს ქალთა დღესასწაულთან და-
კავშირებით?

პასუხი: მამაკაცებო, გაუფრთხილდით ქალებს — ეს თქვენი
გარემოა!

ევენი საჯონოვი
(„ლიბერატორანია გაზეთი“)

საბირისა და იუსტიციის
ურნალი „ნიანგი“ № 5
(1735), მარტი, გამო-
დის 1923 წლის იენიიდან.

მთავარი რედაქტორი
ზაურ გოლგაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ავთანდილ ადგიშვილი
(პასუხისმგებელი მდივანი),
გაბუა ამირეჯიბი, ნოზალი
ბართია, ბორის გურგუ-
ლია, რევაზ თვარაძე, ჭემალ
ლოლა, ნოდარ მაღალაშვილი
(მხატვარ-რედაქტორი),
ალექსანდრე სამსონია, ბე-
ჟან სიხარულიძე, (მთავარი
რედაქტორის მოადგილე),
ქანხულ ჩარკვიანი, თამაზ
წიფიშვილი, ნათე ჭუხუიძე.

ტექნიკური რედაქტორი
ირაკლი დუნდუა

გადაეცა ასაწყობად
2. 02. 87 წ. ხელმოწერი-
ლია დასაბეჭდად 9. 03.
87 წ. ქალოდის ზომა
60X90¹/₈; ფიზიკური ნაბე-
ჭდი ფურცელი 1,5, სააღ-
რიცხვო-საგამომცემლო თა-
ბახი 1,9, საქართველოს
კ. ც. -ის გამომცემლობა,
ლენინის 14, შეკვ. 316.
შე 04844, ტირაჟი 144.000.
ურნალი გამოდის თვეში
ორჯერ. რედაქციაში შემო-
სული მასალები ავტორებს
არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 880008.
თბილისი-8, რუხთაველის
პროსპექტი № 42.

ტელეფონები: მთავარი
რედაქტორის — 99-55-54,
მთ. რედ. მოადგილის —
93-19-42, პ/მგ მდივნის —
93-10-78, მხატვარ-რედაქ-
ტორის — 99-02-38, გან-
ყოფილებათა გამგეების —
93-49-32, რედაქტორ-ლიტ-
მუშაკების — 99-02-38,
მდივან-მეგან ქანის —
99-76-69.

Сатирико - юмористиче-
ский журнал «НИАН-
ГИ» (На грузинском
языке) Тбилиси, пр. Ру-
ставели № 42. Издаватель-
ство ЦК КП Грузии,
типография издательства
ЦК КП Грузии, Тбили-
си, улица Ленина № 14.

ფასი 20 კაპ.
ინდექსი 76137